

PARRÒQUIA

Cristians a Santa Eulàlia

Un any més de vida del poble de Santa Eulàlia de Ronçana: classes, danses, esports, festes, dols, litigis, esforços, reunions, treballs, convenis,...

A l'Església res de tot això no li és estrany, ella assumeix tot l'home, tota la comunitat amb totes les seves clarors i foscos.

L'Església neix i creix amb els homes, però el seu naixement i el seu creixement no és avaluable amb estadístiques i xifres. Ens han acostumat tant al malabarisme de les quantitats per tal d'impressionar-nos que sovint oblidem que hi ha altres dimensions a la nostra vida, que a més del «quant» hi ha el «perquè» i el «com».

Escriure de l'Església, com a comunitat de fe, dins d'un anuari local i parlar només de fets i de números és una doble estafa al lector:

En primer lloc perquè l'Església no és una institució més dins del rengle d'institucions d'un poble, sinó que és una realitat que es fa viva dins d'un poble en tant que viu al cor d'alguns pobletans.

En segon lloc perquè aquesta realitat no es mesura per la quantitat sinó per la qualitat: És tant injust dir que el poble de Santa Eulàlia és molt cristià perquè tothom ha estat batejat, com assegurar que l'Església creix a Santa Eulàlia perquè hi ha més infants apuntats a la catequesi que l'any passat; ja que aquestes dades, tot i que haurien de dir molt, avui ens diuen ben poc de la solidaritat que hi ha entre els santaeulaliencs enfront del mal o de qualsevol injustícia instituída o clandestina, ens diuen ben poc de com són els judicis de valor dins de les famílies, si evangèlics o de societat de consum, ens diuen ben poc de com la vida dels santaeulaliencs és una resposta al Crist que passa o un anar passant per cristians...

No en parlem més de «pobles cristians»; ni referint-nos als Estats polítics amb exèrcits organitzats de cara enfora i dispositius de repressió de cara endins; ni referint-nos a les nostres poblacions, perquè, si és cert que l'església amb el campanar encara sol ser l'edifici més gran del poble, la grandesa dels cristians no ens ve per altre camí que per la identificació personal de cada cristià amb Crist, i en aquest camp és ben intranscendent que el servidor de la comunitat es digui Jaume, o Emili, o Pere, o Berenguera, com no en farem res de tenir una catequesi ben plena de criatures si no són els pares els primers a viure la fe i a fer-se personalment educadors de la dels seus fills.